

متن پرسش

در یکی از کتاب‌های ابن عربی نوشته شده است کفار اولیای الهی هستند که از شدت غیرت بر معشوق، ایمان خود را پنهان کرده‌اند! در مورد فرعون هم تعابیر مشابهی داشته؛ بر فرض بگوییم که ابن عربی در مورد برخی شخصیت‌های مورد احترام برخی افراد تقیه کرده؛ در مورد فرعون که تقیه معنایی ندارد چون که یک شخصیت منفور در کتب آسمانی و ادیان ابراهیمی است و هیچ گروهی خود را از پیروان فرعون نمی‌داند که بگوئیم برای جلب رضایت آن عده این سخن را گفته. منظور ابن عربی از این سخنان چه بوده است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حرف‌های محی‌الدین همان‌طور که حضرت امام در نامه‌ای که به گورباچف نوشتند، حرف‌هایی است از مو باریک‌تر و با ادبیات خاصی فهمیده می‌شود. در مورد فرعون و ایمانی که آورده، استناد ابن‌عربی به این آیه است که فرعون در حینی که در حال غرق‌شدن بود مثل سخن ساحران، گفت: «أَمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ» در حالی که می‌توان به او اشکال گرفت که ایمان اضطراری قابل قبول نیست و او معتقد است که با گفتن این جمله، فرعون تصور می‌کرده مثل ساحران نجات می‌یابد و اضطراری در کار از نظر او نبوده. به هر حال حرف‌هایی برای گفتن دارد، نه آن‌که گمان کنیم که اشکالاتی بر او نیست. موفق باشید